

Gelderland

'Niets is zo bourgeois als de angst om burgerlijk te zijn,' zei het symbool van de anti-burgertruttigheid Herman Brood ooit en niet veel later flikkerde hij zichzelf van het dak van het Hilton Hotel in Amsterdam. 'Ik ga nu bungy zonder elastiek,' zou er onder andere op het afscheidsbriefje voor zijn vrouw en kinderen gestaan hebben dat hij in zijn binnenzak droeg.

Inderdaad, bungy gaan zonder elastiek is niet bepaald burgerlijk te noemen en valt dientengevolge lastig te rijmen met jaarlijkse bezoeken aan de huishoudbeurs en doldwaas enthousiasme over een uitverkoop bij de Xenos of Blokker. Ondanks dat de heftige levensstijl van Brood romantische gevoelens in me naar boven brengt, leef ik zelf een leven dat gerust tegenovergesteld aan het leven van de alcohol- en drugsverslindende rock-'n-roll-legende genoemd kan worden. In plaats van op een avontuurlijke zuip- en neukvakantie in het warme zuiden verschanste ik me samen met mijn vriendin een week in een keurig hotel in een lommerrijke omgeving in Gelderland en in plaats van de toch redelijk risicovol te noemen activiteit bungy gaan zonder elastiek huurde ik samen met Lisa twee elektrische fietsen voor een tochtje over de Veluwe. Helemaal risicoloos is dat overigens niet: wie het werk van het kleine motortje dat op de bagagedrager geklikt moet worden combineert met stevig getrap en wind mee, kan aardige snelheden van wel 35 kilometer per uur behalen. Gezien mijn status als beroepsbrokkenpiloot was het dus al vroeg duidelijk: oppassen geblazen.

Het opaatje en omaatje spelen ging ons goed af. Lisa had voor een korte tussenstop onderweg zelfs een soort picknickmand gevuld met, jawel, wat verantwoorde tussendoortjes als mueslirepen, een trosje bananen en twee flesjes vitaminewater. Het is maar het beste zo veel mogelijk schijn op te houden, dacht ik toen ik Lisa het flesje gekleurd water aan haar mond zag zetten, het leven is al lastig genoeg. Vitaminewater, had ik onlangs gelezen, was gezien de grote hoeveelheden suiker die er fabrieksmatig aan werden toegevoegd, minstens zo aderdichtslibbend als cola - informatie die ik als vanzelfsprekend niet met mijn vriendin deelde, die de afgelopen weken elke zaterdagochtend trots van de weegschaal was gestapt. De ene mens houdt de andere voor gek en wordt er schatrijk van, bedacht ik. Dat wekt ontegenzeggelijk de jaloezie van weer andere tweebeenen, en langzaam maar zeker stort het hele mensdom in een groot bodemloos ravijn van onwaarheid enerzijds en onwetendheid anderzijds - en dat in een tijd waarin de speurtocht naar ware kennis feller gelopen wordt dan ooit. Dit alles helder overziend concludeerde ik: het is me allemaal wat.

'En, proef je de extra vitaminen en mineralen?' vroeg ik ginnegappend. Tot mijn verbazing knikte Lisa met een serieus gezicht en ze nam een nieuwe slok, die ze lang en uitgebreid proefde door de vloeistof door haar hele mond te laten gaan, alsof ze een wijn proefde die alle andere vloeistoffen in exclusiviteit overtrof. 'Ja,' zei ze na een tijdje. 'Ja, ik proef een soort ziltigheid en iets mineraalachtigs, een soort ... ja, een soort gezondheid.'

‘Mooi,’ mompelde ik en ik keek omhoog, waar een strakblauwe lucht door een grote vogel werd doorkruist. ‘Laten we weer gaan.’

Ik merkte dat we werden nagekeken toen we wat later met de nodige stuuracrobatiek geruisloos op onze elektrische fietsen door het Gelderse landschap sjeesden, niet in het minst door mannen en vrouwen van een bepaalde leeftijd. Ik hoorde ze denken: de jeugd van tegenwoordig is nog te lui om de beentjes te laten werken. Wat wij hebben voortgebracht wordt door gemakzucht gedreven als een kapitalist door keiharde contante flappen. Niks geen bungy zonder elastiek meer, die jongeren. Nog niet eens bungy. Het elastiek, die wordt alleen maar gebruikt om de haren mee in een sletterig staartje bijeen te houden. Vreselijk. Nou, ging ik in gedachten tegen de denkbeeldige gedachten in, daar heeft u het mooi mis. Een onderbouwing daartoe liet ik even achterwege omdat ik de voorkeur gaf aan het voorkomen van allerhande ongelukken. Het bleek namelijk nog niet eenvoudig de fiets op stukken dat de aarde zich ineen leek te buigen waardoor er enorme afdalingen ontstonden, onder controle te houden. Als volleerde wielrenners roetsjten we bergen af en later, met zo goed als geen moeite, ook weer op.

Na een kilometer of vijftien van minimale inspanning besloten we dat het weer tijd was voor een korte tussenstop. Ik probeerde onze beide fietsen op slot te zetten terwijl Lisa de resterende inhoud van de picknickmand uitstalde op een tafeltje langs een verder verlaten bosweg. Nadat bleek dat de fietsloten niet óók elektrisch waren en het daarom van weinig praktisch nut bleek om het knopje op de fiets sleutel in te drukken terwijl ik ermee naar het slot wees, nam ik plaats en pelde een banaan.

‘Als je zou vreemdgaan,’ vroeg Lisa uit het nietser dan niets, ‘zou je het dan zeggen?’ Ik nam een hap van mijn banaan en won daarmee kostbare tijd. Ik keek nog eens omhoog voordat ik antwoordde.

‘Ik denk het wel,’ zei ik, zachter en waarschijnlijk onverstaanbaarder dan ik bedoelde. ‘Oké.’

‘Vanwaar de vraag?’ vroeg ik, en had meteen spijt. Wie nu nog durft te beweren dat de jeugd van tegenwoordig gemakzuchtig is, sleep ik eigenhandig en met het meeste genoegen met zijn of haar gezicht over de gehele A2, van Amsterdam tot aan Maastricht, dacht ik meteen daarna.

‘Ik vroeg het me gewoon af,’ mompelde Lisa. Intussen had ook zij een banaan uit de picknickmand geplukt. Door de vele stoten die het stuk fruit tijdens de rit gekregen had, was grofweg de helft van het geel verworven tot lichtbruin. Op sommige plekken was de banaan zó beurs, dat hij haast vloeibaar leek.

‘Oké.’ Dit keer was het mijn beurt om te bevestigen. ‘Is dat ook weer uit de lucht,’ voegde ik er lichtzinnig aan toe.

Een woordeloze stilte die alleen werd onderbroken door de wind die door de bladeren ging en een enkele verdwaalde zangvogel, deed zijn intrede. We zaten en aten onze bananen, en toen die via onze slokdarmen onze magen hadden bereikt om aldaar verwerkt te worden tot een andersoortig bruingekleurd materiaal, wierp ik mijn schil in de overvolle prullenbak die op een paar meter van het bankje stond. Lisa gooide

haar schil over haar schouder in het bos.

'Zullen we dan maar weer?' vroeg ik en Lisa stemde in.

Die avond, we hadden elkaar reeds welterusten gezoend en wachtten tot de slaap zou intreden, was het Lisa die de stilte verbrak.

'Zou je het echt zeggen?'

Ik draaide me op mijn andere zij zodat ik mijn vriendin, zo goed als de duisternis dat mogelijk maakte, aan kon kijken. Ik haalde diep adem. Nu komt het, dacht ik, nu ga ik bungy zonder elastiek.

'Ja,' zei ik. 'Dan zou ik het zeggen.'

Ik hoorde mijn vriendin zachtjes zuchten.

'Gelukkig,' zei ze, 'dat stelt me gerust.'

'Welterusten voor nu,' zei ik, gaf haar nog een kus en draaide me weer op mijn andere zij. Met mijn ogen dicht en de deken zo strak mogelijk om me heen gespannen, trok ik voor de tweede keer die dag dezelfde conclusie, die meer ware kennis bevat dan welke andere gedachte dan ook: het is me allemaal wat.